

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové, soudce zpravodaje Štěpána Výborného a soudce Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **P. N.**, zastoupený Mgr. Bohdanem Haltmarem, LL.M., advokátem, sídlem Masarykovo náměstí 19/18, Zábřeh, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Mírov**, sídlem Mírov 27, proti nezákonnému zásahu žalované, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 21. 8. 2024, č. j. 65 A 51/2023-71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bohdanu Haltmarovi, LL.M., advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8 470 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti tvrzeným nezákonným zásahům žalované. Prvního zásahu se měla žalovaná dopustit tím, že dne 8. 10. 2021 nevyhověla žádosti žalobce o přidání telefonního čísla na paní Olgu Brůčkovou, předsedkyni spolku Rodiny obětí české justice (dále jen „ROČJ“), do trvalého seznamu povolených čísel. Druhý zásah žalované spočíval dle žalobce ve vyřazení kontaktu na Společnost Podané ruce o. p. s. (dále jen „Společnost Podané ruce“) z trvalého seznamu povolených telefonních čísel.

[2] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl.

[3] Krajský soud shledal, že žalovaná rozlišuje dva způsoby (včetně doprovodné administrace) užívání telefonu odsouzenými v závislosti na tom, zda jde o kontakt s osobou blízkou či advokátem/obhájcem, anebo o kontakt s jinou osobou. V případě zájmu odsouzeného o telefonický kontakt s jinou osobou než osobou blízkou či advokátem/obhájcem, musí odsouzený vyplnit žádost o jednorázové užití telefonu. Tato praxe dle krajského soudu odpovídá § 18 odst. 3 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“), a v něm zakotveným odlišným právním režimům povolování telefonických kontaktů. Žádost žalobce směřovala k zařazení kontaktu do tzv. trvalého seznamu, tj. umožnění telefonického kontaktu s ředitelkou spolku ROČJ v režimu § 18 odst. 1 a 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, přestože tato osoba zjevně nespadá do okruhu osob uvedených v těchto ustanoveních. U žalobcem tvrzeného zásahu proto nebyla naplněna podmínka nezákonnosti zásahu.

[4] K druhému zásahu krajský soud konstatoval, že žalobce v období, kdy měl telefonický kontakt na Společnost Podané ruce v trvalém seznamu povolen, tj. od 25. 1. 2022 do 27. 2. 2023, společnost telefonicky kontaktoval pouze jedinkrát dne 12. 2. 2022, přičemž hovor ani nebyl realizován. K vyřazení tohoto kontaktu ze stálého seznamu došlo přibližně rok poté, co se žalobce se Společností Podané ruce pokusil neúspěšně spojit. Jednání žalované proto nedosáhlo nutné minimální intenzity, aby jej pro faktický dopad do práv žalobce bylo možno vůbec označit za nezákonný zásah.

II. Podání účastníků řízení

[5] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost.

[6] Stěžovatel namítá, že povolení telefonického kontaktu se spolkem ROČJ pouze jednorázovou formou je v rozporu se zákonem. Stěžovatel nesouhlasí se zjištěním soudu, že jeho žádost směřovala do režimu § 18 odst. 1 a 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaná v rozporu se zákonem a zcela svévolně v neprospěch odsouzených zavedla formulář pro žádost o jednorázové užití telefonu, který slouží pro veškeré žádosti v režimu § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody; jedná se o nedovolený extenzivní výklad citované právní normy. Použití telefonu podle § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody nemá být jakkoli limitováno a už vůbec nemá být východiskem pro jednorázové užití telefonu. Stěžovatel poukazuje na odlišnou praxi v jiných věznicích. Výklad krajského soudu byl podle stěžovatele v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních

pokračování

práv a svobod (dále jen „Listina“). Omezení jeho telefonického kontaktu se spolkem ROČJ by popíralo smysl a účel nejen jeho programu zacházení, ale bylo by v rozporu se základními dokumenty mezinárodních organizací, které tvoří a sjednocují pravidla pro zacházení s odsouzenými.

[7] Ke druhému zásahu stěžovatel uvádí, že odstranění kontaktu ze seznamu povolených čísel bylo trestem za podání žaloby ve věci povolení přidání telefonního čísla spolku ROČJ do trvalého seznamu povolených čísel. Společnost Podané ruce se zabývá adiktologií a začíná s odsouzenými intenzivně pracovat až tři roky před propuštěním z výkonu trestu, což u stěžovatele připadá v úvahu již v roce 2030.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že souhlasí se závěry napadeného rozsudku krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Soudní ochrana prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem přichází do úvahy při splnění těchto podmínek (viz rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS): žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (zásahem v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil námitky stěžovatele vztahující se k nepřidání telefonního čísla na předsedkyni spolku ROČJ do trvalého seznamu povolených čísel. Krajský soud shledal, že postup žalované byl v souladu se zákonem.

[13] Podle § 18 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody *odsouzený má právo na použití telefonu ke kontaktu s osobou blízkou v době vymezené vnitřním řádem věznice; při tom může použít pouze telefon určený pro tento účel věznicí. Toto právo odsouzeného lze omezit pouze v odůvodněných případech, zejména je-li to nutné k ochraně bezpečnosti nebo práv jiných osob.*

[14] Podle § 18 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody *odsouzený má právo na použití telefonu v době vymezené vnitřním řádem věznice ke kontaktu se svým obhájcem nebo advokátem, který odsouzeného zastupuje v jiné věci.*

[15] Podle odstavce 3 téhož ustanovení zákona o výkonu trestu odnětí svobody *v zájmu nápravy odsouzeného nebo z jiného závažného důvodu lze odsouzenému povolit použití telefonu ke kontaktu s jinou osobou, než jsou osoby uvedené v odstavcích 1 a 2.*

[16] V projednávané věci není sporu o tom, že telefonní kontakt na předsedkyni spolku ROČJ spadal pod kategorii kontaktů upravenou § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Stěžovatel netvrdí, že by tato osoba byla jeho osobou blízkou, obhájcem či advokátem, který by jej zastupoval v jiné věci. Nesouhlasí však se žalovaným a krajským soudem, že použití telefonu dle § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody může být povolováno jen jednorázově.

[17] Nejvyšší správní soud plně respektuje, že komunikační svoboda spolu s dalšími ústavně garantovanými základními právy dotváří osobnostní sféru jedince jako zcela nezbytnou podmínku důstojné existence a rozvoje lidského života. Je proto nutno ji respektovat a důsledně chránit (viz za všechny nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/10). Zároveň však platí, že po dobu výkonu trestu jsou odsouzení povinni podrobit se takovému omezení práv a svobod, jejichž výkon by buď byl v rozporu s účelem trestu, nebo která nemohou být uplatněna vzhledem k výkonu trestu. Zákon taxativně vypočítává práva a svobody, která jsou omezena a kterých je odsouzený po dobu výkonu trestu zbaven (viz § 27 zákona o výkonu trestu odnětí svobody). Mezi tato práva a svobody náleží také právo na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí či zachování listovního tajemství a tajemství jiných písemností, záznamů a zpráv. Ve výkonu trestu odnětí svobody jsou tedy komunikační práva omezena, což vyplývá z povahy trestu. Pokud by omezena nebyla, nešlo by o trest.

[18] Omezení telefonické komunikace s „vnějším světem“ vyplývající z § 18 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je zřetelně vystaveno na odlišných úrovních. Do první kategorie telefonických hovorů spadá kontakt odsouzeného s osobami blízkými v době vymezené vnitřním řádem věznice, který může být omezen pouze v odůvodněných případech, zejména je-li to nutné k ochraně bezpečnosti nebo práv jiných osob. Tento kontakt s osobami blízkými byl liberalizován zákonem č. 276/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 293/1993 Sb., o výkonu vazby, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Do té doby bylo vězni umožněno použití telefonu ke kontaktu s osobou blízkou pouze v odůvodněných případech. Novelizace zákona reflektovala skutečnost, že možnost telefonického kontaktu s osobou blízkou je jedním z prostředků k udržování a posilování pozitivních vnějších sociálních vazeb odsouzeného, a proto by mělo být omezeno pouze ve výjimečných případech. Do druhé kategorie telefonní komunikace náleží použití telefonu (opět v době vymezené vnitřním řádem věznice) ke kontaktu s obhájcem či advokátem, který odsouzeného zastupuje v jiné věci. Jedná se o komunikaci, která slouží k uplatňování práv a oprávněných zájmů vězně a je nedílnou součástí práva na obhajobu zaručeného čl. 40 odst. 3 Listiny a práva na právní pomoc garantovaného čl. 37 odst. 2 Listiny. Tato práva zahrnují jednak vedení komunikace a jednak právo rozhovoru bez přítomnosti třetích osob. Proto dle § 18 odst. 5 zákona o výkonu trestu odnětí svobody není vězeňská služba oprávněna seznamovat se formou odposlechu s těmito telefonáty a pořizovat jejich záznam. Právo mít obhájce zahrnuje právo se s obhájcem nerušeně a důvěrně radit a její nedůvodné omezení by bylo v rozporu s požadavkem přiměřenosti zásahu do základních práv a svobod ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny. Odsouzený má právo na právní pomoc i ve výkonu trestu odnětí svobody. Do třetí, poslední kategorie

pokračování

spadá použití telefonu ke kontaktu s dalšími osobami. Jedná se o zbytkovou kategorii, neboť § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody výslovně upravuje *použití telefonu ke kontaktu s jinou osobou, než jsou osoby uvedené v odstavcích 1 a 2*. Telefonní kontakt s těmito osobami podléhá největším omezením, neboť se při něm nerealizuje právo vězně na obhajobu či právní pomoc, ani nedochází k omezení kontaktu s nejbližšími osobami. Uvedenému odpovídá skutečnost, že povolit odsouzenému použití telefonu ke kontaktu s jinou osobou lze pouze v zájmu jeho nápravy nebo z jiného závažného důvodu, jak vyplývá z uvození § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Jestliže tedy odsouzení požívají relativně široké právo na telefonický kontakt s blízkými osobami a s obhájcem či advokátem, telefonický kontakt s jinou osobou je podmíněn existencí zvláštních důvodů.

[19] S ohledem na tato základní pravidla pro telefonickou komunikaci odsouzených vyplývající z § 18 zákona o výkonu trestu odnětí svobody Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že pro případ telefonického kontaktu odsouzeného dle § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je dána možnost individuálního prověření a posouzení každé žádosti o realizaci kontaktu. Krajský soud přiléhavě upozornil, že zatímco v případě osob blízkých a advokátů či obhájců má odsouzený na použití telefonu k takovému kontaktu právo, v případě jiných osob odsouzený takové právo nemá, nýbrž mu lze použití telefonu k takovému kontaktu povolit. Jazykový výklad citovaného ustanovení tedy podporuje závěr, že použití telefonu odsouzeným podle § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody může být posuzováno jednorázově. Uvedené potvrzuje také skutečnost, že kontakt může být povolen pouze za splnění specifických podmínek, kterými je zájem na nápravě odsouzeného či jiný závažný důvod. Zařazení kontaktu spadajícího mimo „privilegované“ skupiny do seznamu trvale povolených čísel by tomuto účelu odporovalo. Trvalým zařazením kontaktu do seznamu povolených čísel by mohl být pominut mimořádný charakter použití telefonu pouze v individuálních případech.

[20] Praxe žalované, která ve formulářových žádostech o užití telefonu dle § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody požaduje sdělení důvodu telefonátu a na základě uvedených důvodů vychovatel a správní orgán posoudí důvodnost žádosti, je tedy v souladu se zákonem o výkonu trestu odnětí svobody. Tento výklad nevylučuje, aby se důvody pro použití telefonu opakovaly a odsouzený mohl vícekrát hovořit s jedním volaným. Příslušný orgán žalované ovšem může individuálně posoudit, zda je žádost podepřena zákonnými důvody a je namístě jí vyhovět.

[21] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje zájem stěžovatele o trvalý kontakt se spolkem ROČJ (resp. jeho předsedkyní), tato skutečnost však sama o sobě nemusela vést k zařazení tohoto telefonního čísla do trvalého seznamu kontaktů vyhrazeného specifickým skupinám dle § 18 odst. 1 a 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Stejně tak není pro posouzení zákonnosti zásahu významné, že telefonní komunikace by pro stěžovatele byla příhodnější než listinná. Stěžovateli nic nebrání, v případě zájmu o telefonní kontakt s předsedkyní spolku ROČJ, podávat opětovné žádosti o použití telefonu. Nejvyšší správní soud opakuje, že zákon o odnětí výkonu trestu odnětí svobody nezapovídá možnost opakované žádosti o použití telefonu k jednomu telefonnímu číslu, ani neomezuje počet těchto žádostí. Žalovaná však může v každém jednotlivém případě posoudit důvodnost žádosti na základě údajů v ní obsažených, její opakované rozhodování nelze jakkoli předjímat.

[22] S výše uvedeným výkladem není v rozporu ani stěžovatelovo tvrzení, že v jiných věznicích je zaveden odlišný režim, v němž nejsou rozlišovány trvalé seznamy povolených čísel dle § 18 odst. 1 a 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a jednorázové povolení použití telefonu dle § 18 odst. 3 téhož zákona. Jestliže v některých věznicích byla telefonní čísla třetích osob přidána do trvalých seznamů povolených čísel, tato skutečnost nic nemění na tom, že postup žalované byl v posuzované věci v souladu se zákonem.

[23] Ke stěžovatelově argumentaci, že jednorázové povolení hovoru je pro odsouzené často velmi problematické, protože kontaktovaná osoba může být zaneprázdněna a hovor nepůjde realizovat, Nejvyšší správní soud uvádí, že z § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody ani z vyjádření žalované nevyplyvá, že by v případě nerealizovaného hovoru žádost o použití telefonu bez dalšího „propadla“ a odsouzený by musel podávat novou žádost. Jestliže zákon počítá s povolením použití telefonu za stanoveným účelem, je nábílední, že tím je míněn skutečně hovor. Tato námitka stěžovatele je navíc ryze hypotetická, neboť v posuzované věci nenastala situace, že by požadovaný hovor neproběhl pro nepředvídatelné okolnosti na straně volaného.

[24] Výše přdestřený výklad nepřiměřeně nezasahuje do základních práv stěžovatele a není v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny. Nejvyšší správní soud opakuje, že odsouzení jsou obecně omezeni ve své komunikační svobodě, z čehož vyplývá také specifický proces povolování použití telefonu pro případ komunikace mimo osoby blízké a obhájce (advokáta). Podmínky pro použití telefonu vycházejí ze zákonné úpravy a praxe žalovaného i výklad krajského soudu zákonná pravidla respektují. Přdestřená interpretace § 18 zákona o výkonu trestu odnětí svobody není extenzivní, nýbrž odpovídá jazykovému i teleologickému výkladu citovaného ustanovení (viz výše). Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že je dán veřejný zájem na nápravě odsouzeného, zda však k tomuto cíli může přispět a přispěje opakovaný telefonní kontakt stěžovatele s jím vybraným spolkem, může žalovaná posuzovat v případě každé jeho jednotlivé žádosti o povolení použití telefonu. Při akceptaci argumentace stěžovatele by se stíraly rozdíly mezi komunikací odsouzeného s privilegovanými a dalšími skupinami osob a byla by pominuta zákonná možnost v každém jednotlivém případě posoudit povolení použití telefonu dle § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody z hlediska závažných důvodů a zájmu na nápravě odsouzeného.

[25] Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodný ani stěžovatelův odkaz na mezinárodní normy. Naopak souhlasí s krajským soudem, že tyto dokumenty apelují toliko na umožnění komunikace odsouzených. Jakkoli některé ze stěžovatelem odkazovaných dokumentů hovoří také o telefonní komunikaci, nelze z nich dovozovat žádná konkrétní pravidla pro povolení použití telefonů. Ta jsou stanovena vnitrostátními předpisy, které upřesňují obecný požadavek na zajištění komunikace odsouzených osob. Ani z mezinárodních právních aktů nevyplyvá, že by komunikace odsouzených mohla či měla být bezbřehá či že by měla být realizována dle jejich přání.

[26] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem tím, že telefonní kontakt na předsedkyni spolku

pokračování

ROČJ nezařadila do trvalého seznamu povolených čísel. Stěžovatel v podané žádosti, jak správně krajský soud dovodil, požadoval zařazení tohoto kontaktu do tzv. trvalého seznamu, přestože tato osoba nespadá do okruhu osob uvedených v § 18 odst. 1 a 2 zákona o výkonu trestu odnětí. Jakkoli stěžovatel popírá, že usiloval o kontakt se spolkem v režimu § 18 odst. 1 a 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, jeho požadavek na zařazení telefonního čísla do trvalého seznamu dokládá, že fakticky chtěl postavit kontakt s ROČJ na roveň těmto „privilegovaným“ kontaktům.

[27] Nejvyšší správní soud uzavírá, že podobně jako krajský soud neposuzoval, zda byly splněny zákonné podmínky pro jednorázové povolení telefonického kontaktu, protože stěžovatel požadoval zařazení sporného kontaktu do trvalého seznamu a nerozporoval jednorázové zamítnutí jeho žádosti o použití telefonu.

[28] Ke druhému nezákonnému zásahu, který měl dle stěžovatele spočívat v odstranění kontaktu na Společnost Podané ruce z trvalého seznamu kontaktů, Nejvyšší právní soud předesílá, že krajský soud shledal, že stěžovatelem tvrzený zásah nedosahoval ani takové minimální intenzity, aby vůbec mohl být jako zásah označen. Na tento závěr krajského soudu stěžovatel v kasační stížnosti nereaguje.

[29] Stěžovatel pouze obecně konstatuje, že nesouhlasí „s právním závěrem soudu, že jednání žalované nedosáhlo takové intenzity, aby mohlo jít o nezákonný zásah“. Dále setrvává na žalobní argumentaci, že odstranění kontaktu bylo trestem za podání žaloby. Tato argumentace se však míjí s důvody, pro které krajský soud žalobu v této části zamítl. Jestliže stěžovatel v kasační stížnosti obecně vymezuje cíle Společnosti Podané ruce a uvádí, že připadalo v úvahu, že by ji v roce 2030 kontaktoval, toto tvrzení nijak nevyvrací právní závěry krajského soudu. Navíc i zde platí, že vyřazením telefonního čísla z trvalého seznamu kontaktů stěžovatel nebyl zbaven možnosti tuto společnost kontaktovat, v případě požadavku na telefonické spojení s ní by však musel postupovat dle pravidel stanovených § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce jako stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná sice měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[32] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2024, č. j. 6 As 240/2024-10, ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Bohdan Haltmar, LL.M., advokát. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí v takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva úkony právní služby podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní

tarif), a to za první poradou s klientem (uskutečněnou dne 4. 11. 2024) včetně převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a za doplnění kasační stížnosti ze dne 27. 1. 2025 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za první úkon náleží ustanovenému zástupci odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném k datu poskytnutí právní služby] a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Za druhý úkon právní služby náleží ustanovenému zástupci odměna ve výši 4 620 Kč (§ 9 odst. 5 a § 7 bod 5 advokátního tarifu ve znění účinném po 1. 1. 2025). K tomu náleží zástupci stěžovatele paušální náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném po 1. 1. 2025. Ustanovenému zástupci tak celkem náleží 8 470 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu